

दानिएलचे पुस्तक - एकशे सत्तावन्न क्रमांकाचे

दानियेलच्या पुस्तकातील कोरेशच्या भविष्यसूचक प्रतीकात्मकतेचे उकलणे

Jeff Pippenger

2024-03-25

दहाव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनात, तो कोरेशाच्या तिसऱ्या वर्षाचा काळ होता, असे आपल्याला कळविण्यात आले आहे; परंतु पहिल्या अध्यायात, दानियेल केवळ कोरेशाच्या पहिल्या वर्षापर्यंतच जगला, किंवा तेवढ्याच काळपर्यंत टिकून राहिला, असे आपल्याला सांगण्यात आले आहे.

आणि दानिएल राजा कोरेशाच्या पहिल्या वर्षापर्यंत राहिला. दानिएल १:२१.

दोन वर्षे कोरेशाने मादी दारयावेशाबरोबर प्रत्यक्षात सह-राज्य केले होते; म्हणून ते त्याचे तिसरे वर्ष होते, पण ते त्याचे पहिले वर्षही होते.

पारसचा राजा कोरेश याच्या तिसऱ्या वर्षी दानिएलाला, ज्याचे नाव बेल्टशस्सर असे होते, एक गोष्ट प्रकट झाली; आणि ती गोष्ट खरी होती, पण नेमलेला काळ दीर्घ होता; आणि त्याला ती गोष्ट समजली, आणि त्याला त्या दर्शनाची समज प्राप्त झाली. दानिएल 10:1.

भविष्यसूचक दृष्टीने, दानिएलच्या पहिल्या व अंतिम दर्शनांत कोरेश याची ओळख करून दिली आहे. दानिएलचा पहिला अध्याय, जसा पूर्वीच्या लेखांत आधीच मांडण्यात आला आहे, तो प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील पहिल्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करतो. जेव्हा पहिल्या देवदूताची भविष्यवाणीत ओळख केली जाते, तेव्हा त्याच्याजवळ प्रकटीकरण चौदा येथील तिन्ही देवदूतांची सर्व भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये असतात. पहिल्या देवदूतात दर्शविलेल्या सनातन सुवार्तेच्या तीन पायऱ्या अशा आहेत: “देवाला भिऊन राहा,” “त्याला गौरव द्या,” कारण “त्याच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे.”

दानिएल व त्या तीन सत्पुरुषांनी “देवाचे भय बाळगले” म्हणून त्यांनी बाबेलच्या आहाराचा स्वीकार करण्यास नकार दिला आणि शाकाहारीच राहिले. त्यानंतर झालेल्या दृश्य परीक्षेत, बाबेलचा आहार खाणाऱ्यांच्या तुलनेत आपल्या निरोगी रूपाने दानिएल व त्या तीन सत्पुरुषांनी “देवाचे गौरव केले.” तीन वर्षांनंतर “न्यायाचा काळ” आला, जेव्हा नबुखदनेस्सराने त्यांची परीक्षा घेतली आणि ते सर्व बाबेलच्या ज्ञानी पुरुषांपेक्षा दहापट अधिक शहाणे असल्याचे त्याला आढळले.

अनंतकाळच्या सुवार्तेची ही तीन पावले दानियेलच्या अंतिम अध्यायातही दर्शविली आहेत, जिथे ज्ञानवृद्धी ही प्रक्रिया म्हणून त्या लोकांना शुद्ध करते, शुभ्र करते आणि परीक्षेत घालते, जे अंतकाळी उघडण्यात आलेल्या प्रकाशाबद्दल जबाबदार धरले जातात. दानियेलच्या पहिल्या अध्यायात जसे, तसेच शेवटच्याही अध्यायात, पहिल्या देवदूताच्या त्या तीन पावलांची—ज्यात तिन्ही देवदूत समाविष्ट आहेत—ओळख करून दिली आहे. कारण पहिला अध्याय हा पहिल्या देवदूताची अनंतकाळची सुवार्ता आहे, म्हणून दानियेलचा दुसरा अध्याय प्रकटीकरण चौदावा अध्यायातील दुसऱ्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करतो, जिथे पशूच्या प्रतिमेची किंवा ख्रिस्ताच्या प्रतिमेची परीक्षा दर्शविली आहे, जशी ती पहिल्या अध्यायातील तीन पावलांतील दुसऱ्या परीक्षेत दर्शविली होती.

दानिएलच्या पहिल्या व दुसऱ्या अध्यायांत प्रकटीकरण चौदा मधील पहिला व दुसरा देवदूत दर्शविलेले असल्यामुळे, तिसरा अध्याय आणि दुराच्या मैदानावरील परीक्षा ही तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते, ज्यामध्ये पशूची खूण स्वीकारू नये असा इशारा आहे. दानिएलच्या पहिल्या अध्यायात, कायरसच्या पहिल्या वर्षाचा उल्लेख आहे; आणि दहाव्या अध्यायात, जो दानिएलचे शेवटचे दर्शन आहे, कायरस त्याच्या तिसऱ्या वर्षाने दर्शविला आहे; परंतु आपल्याला ठाऊक आहे की ते तिसरे वर्षच त्याचे पहिले वर्ष आहे, कारण दानिएल केवळ कायरसच्या पहिल्या

वर्षापर्यंतच राहिला.

म्हणूनच कोरेश हा तीन वर्षे समाविष्ट असलेल्या पहिल्या वर्षाचे प्रतीक आहे. तो पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतीक आहे. दानिएलाच्या पहिल्या दर्शनातील शेवटच्या वचनात कोरेशाच्या पहिल्या वर्षाचा उल्लेख केला आहे, आणि नंतर पुन्हा दानिएलाच्या शेवटच्या दर्शनाच्या पहिल्या वचनात तो आढळतो. कोरेशाच्या भविष्यसूचक प्रतीकात्मकतेची ओळख पटविणे महत्त्वाचे आहे, आणि आपण प्रथम हे ओळखत आहोत की तो पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. हे भविष्यसूचक रीतीने या वस्तुस्थितीवरून निश्चित करता येते की दानिएल त्याच्या तिसऱ्या वर्षाची ओळख त्याचे पहिले वर्ष अशी करून देतो; परंतु याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, त्याने जाहीर केलेल्या पहिल्या फर्मानाद्वारेही ही ओळख निश्चित होते.

दहाव्या अध्यायात गॅब्रिएलाचा जो संघर्ष पारसाच्या राजांशी चालू होता, तो कुरूशाला त्या स्थितीपर्यंत आणण्याविषयी होता की त्याने पुढे जाऊन तीन हुकुमांपैकी पहिला हुकूम जाहीर करावा, ज्यामुळे यहुद्यांना परत येऊन यरुशलेम व मंदिर पुन्हा बांधण्याची परवानगी मिळाली असती. तिसरा हुकूम तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात दर्शविणारा होता, जी तिसरा देवदूत २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी आल्यावर संपली. तिसरा हुकूम तिसऱ्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करित होता, आणि म्हणून कुरूशाचा पहिला हुकूम १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व करित होता. कुरूश पहिल्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि या कारणास्तव, दानियेलाच्या पुस्तकात त्याचे पहिले वर्ष तीन वर्षांचे प्रतिनिधित्व करित होते.

म्हणूनच कायरस “अंतकाळाचे” प्रतिनिधित्व करतो; कारण जेव्हा पहिला देवदूत (कायरस) १७९८ मध्ये आला, तेव्हाच “अंतकाळ” आला आणि दानिएलाचे पुस्तक उघडण्यात आले. कायरस हे नाव प्राचीन पर्शियन “Kūruš” या शब्दापासून उद्भवलेले आहे असे मानले जाते, ज्याचा अर्थ “सूर्य” असा होतो; आणि एलामाईट “kursh” या शब्दाशी त्याचा संयोग मानला जातो, ज्याचा अर्थ “सिंहासन” असा आहे; यावरून राजसत्ता किंवा राजेपणाशी त्याचा संबंध सूचित होतो. यशया देखील कायरसच्या या वैशिष्ट्यांना उद्देशून बोलतो.

जो कुरूशाविषयी म्हणतो, तो माझा मेंढपाळ आहे, आणि तो माझी सर्व इच्छा पूर्ण करील; यरुशलेमविषयीही म्हणतो, तू पुन्हा बांधली जाशील; आणि मंदिराविषयी, तुझा पाया घातला जाईल. परमेश्वर आपल्या अभिषिक्तास, म्हणजे कुरूशास, ज्याचा उजवा हात मी धरून ठेवला आहे, त्याला असे म्हणतो: त्याच्यापुढे राष्ट्रांना जिंकून वश करण्यासाठी; आणि राजांच्या कंबरेचे बळ मी शिथिल करीन; त्याच्यापुढे दुभंगलेले दरवाजे उघडण्यासाठी; आणि ते दरवाजे बंद राहणार नाहीत; मी तुझ्यापुढे जाईन, आणि वाकडे मार्ग सरळ करीन; पितळेची दारे मी तुकडे तुकडे करीन, आणि लोखंडी आडदांडे कापून टाकीन; आणि अंधकारातील खजिने, आणि गुप्त स्थळांतील लपविलेली संपत्ती मी तुला देईन; यासाठी की, मी परमेश्वर, जो तुला तुझ्या नावाने बोलावितो, तो इस्राएलचा देव आहे, हे तुला कळावे. माझा सेवक याकोब याच्या निमित्ताने, आणि माझा निवडलेला इस्राएल याच्या कारणास्तव, मी तुला तुझ्या नावाने बोलाविले आहे; तू मला ओळखत नसतानाही मी तुला उपाधी दिली आहे. मी परमेश्वर आहे, आणि दुसरा कोणी नाही; माझ्यावाचून देव नाही; तू मला ओळखत नसतानाही मी तुला सामर्थ्याने कंबर कसली आहे; यासाठी की, सूर्याच्या उदयापासून, आणि पश्चिमेकडून, माझ्याशिवाय दुसरा कोणी नाही, हे लोकांनी जाणावे. मी परमेश्वर आहे, आणि दुसरा कोणी नाही. यशया 44:28-45:6.

कोरेश हा ख्रिस्ताचा प्रकार होता, कारण तो परमेश्वराचा “अभिषिक्त” होता आणि देवाचा “मेंढपाळ” असा त्याला म्हटले गेले, जो यरुशलेम बांधतो आणि मंदिराचा पाया घालतो. तो बंद दरवाजे उघडण्याच्या कार्याशी संबंधित आहे, जसे ख्रिस्त तो आहे जो उघडतो आणि कोणी बंद करित नाही, आणि बंद करतो व कोणी उघडीत नाही. आणि कोरेशला “अंधारातील संपत्ती, आणि गुप्त स्थळांतील लपविलेली धनसंपत्ती” देण्यात येते. सुधारक चळवळींच्या रेषेवर कोरेश अनेक मार्गांचे पूर्ण करतो.

तो अंतकाळाचा समय तो दर्शवितो—जेव्हा पहिला देवदूत येतो, जेव्हा दानियेलाचे पुस्तक उघडले जाते, आणि त्यानंतर “अंधारातील धन, आणि गुप्त स्थळांतील लपविलेल्या संपत्ती” यांपासून उत्पन्न होणाऱ्या ज्ञानाची वाढ होते. ते

“अंधारातील धन, आणि गुप्त स्थळांतील लपविलेल्या संपत्ती,” हाच तो “पाया” आहे जो “बांधला” जातो, आणि तेच ते “मंदिर” आहे, ज्याचा “पाया घातला” जाणार आहे. ख्रिस्त, ज्याचे प्रतिरूप कूरश होता, तो प्रभूचा “अभिषिक्त” आहे, जसा ख्रिस्ताचा त्याच्या बाप्तिस्म्यावेळी अभिषेक झाला होता. म्हणून कूरश हा केवळ पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचेच प्रतीक नाही, तर तो दुसरा देवदूतही आहे, जो पहिला देवदूत उतरतो तेव्हा त्याला सामर्थ्य देतो, जसा पवित्र आत्मा ख्रिस्ताचा अभिषेक झाला तेव्हा उतरला होता. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी ख्रिस्ताने अतिपवित्र स्थळी जाणारे दार किंवा “वेशी” उघडली, जी एक अशी वेशी होती की ती बंद करण्यात आलेली होती. कूरश तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनालाही दर्शवितो.

सायरस हा पहिला देवदूत आहे, आणि पहिल्या देवदूताकडे तिन्ही देवदूतांतील सर्व घटक आहेत. सायरस १७९८ मधील अंतकाळ दर्शवितो, जेव्हा पहिला देवदूत आला. सायरस ११ ऑगस्ट १८४० दर्शवितो, जेव्हा पहिल्या देवदूताचा संदेश सामर्थ्यशाली करण्यात आला (अभिषिक्त करण्यात आला). तो पायाभरणी करण्याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतो, जसे मे १८४२ मध्ये १८४३ च्या तक्त्याच्या निर्मितीद्वारे दर्शविले गेले. तो मंदिराच्या बांधणीचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण १९ एप्रिल १८४४ रोजी पहिल्या निराशेच्या वेळी दोन वर्ग वेगळे करण्यात आले, आणि तो २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या महान निराशेच्या वेळी झालेल्या दुसऱ्या विभाजनाचेही प्रतिनिधित्व करतो.

मिलराइटांच्या सुधारणा चळवळीतील सर्व मार्गचिन्हे कोरेशद्वारे प्रतिरूपित झाली होती; आणि म्हणूनच ती मार्गचिन्हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीच्या मार्गचिन्हांचेही प्रतिरूप ठरतात. मिलराइट चळवळीपूर्वी ती चिन्हे प्रकट झाली होती, जी ख्रिस्ताने मिलराइटांच्या इतिहासापूर्वी येणार असल्याचे दर्शविले होते.

“भविष्यवाणी ख्रिस्ताच्या आगमनाची रीती व उद्देश केवळ पूर्वसूचित करत नाही, तर ते निकट आले आहे हे मनुष्यांनी कधी ओळखावे यासाठीची चिन्हेही दर्शविते. येशू म्हणाला: ‘सूर्यामध्ये, चंद्रामध्ये, व ताऱ्यांमध्ये चिन्हे दिसतील.’ लूक २१:२५. ‘सूर्य अंधकारमय होईल, चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही, आकाशातील तारे पडतील, आणि स्वर्गातील शक्ती हादरतील. आणि तेव्हा ते मनुष्यपुत्राला मोठ्या सामर्थ्याने व गौरवाने मेघांमध्ये येताना पाहतील.’ मार्क १३:२४-२६. दुसऱ्या आगमनापूर्वी घडणाऱ्या चिन्हांपैकी पहिल्या चिन्हांचे वर्णन प्रकटीकरण करणारा अशा प्रकारे करतो: ‘मोठा भूकंप झाला; सूर्य केसाळ गोणपाटासारखा काळा झाला, आणि चंद्र रक्तासारखा झाला.’ प्रकटीकरण ६:१२.”

“एकोणिसाव्या शतकाच्या आरंभापूर्वी ही चिन्हे दिसून आली होती. या भविष्यवाणीच्या पूर्ततेत, इ.स. १७५५ मध्ये, आतापर्यंत नोंद झालेल्या सर्वात भयंकर भूकंपाची घटना घडली.” The Great Controversy, ३०४.

दुसऱ्या आगमनाची घोषणा करणारी चिन्हे १७९८ च्या थोडे आधी, म्हणजे १७५५ मध्ये, आरंभ झाली. १७९८ हे आध्यात्मिक बाबेलमधील आध्यात्मिक इस्राएलच्या बंदिवासाचा शेवट होते; आणि सिस्टर व्हाइट शिकवितात की, याचे प्रतिरूप अक्षरशः बाबेलमधील अक्षरशः इस्राएलच्या अक्षरशः बंदिवासात दिसून येते, ज्याचा शेवट सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या समाप्तीला झाला, जेव्हा कोरेश उघड्या दरवाज्यांतून आत शिरला, बाबेल जिंकून घेतले, आणि बेलशस्सराचा वध केला.

“आज देवाची मंडळी हरविलेल्या मानवजातीच्या तारणासाठी असलेली दैवी योजना पूर्णत्वास नेण्यास स्वतंत्र आहे. अनेक शतकांपर्यंत देवाच्या लोकांना त्यांच्या स्वातंत्र्यावर बंधने सहन करावी लागली. शुभवर्तमानाचे त्याच्या शुद्धतेत प्रचार करण्यास मनाई करण्यात आली होती, आणि जे मनुष्यांच्या आज्ञांचा अवमान करण्याचे धाडस करित, त्यांच्यावर अत्यंत कठोर शिक्षांचा वर्षाव करण्यात येत असे. परिणामी, प्रभूची महान नैतिक द्राक्षबाग जवळजवळ पूर्णपणे उजाड राहिली. लोक देवाच्या वचनाच्या प्रकाशापासून वंचित राहिले. भ्रम व अंधश्रद्धेच्या अंधकाराने खऱ्या धर्माचे ज्ञान पुसून टाकण्याची भीती निर्माण केली. पृथ्वीवरील देवाची मंडळी या निर्दय छळाच्या दीर्घ काळात तितक्याच खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, जितके इस्राएलची संताने निर्वासनकाळात बाबेलमध्ये बंदिवासात धरून ठेवली गेली होती.” Prophets and Kings, ७१४.

बाबेलमधील सत्तर वर्षांचा शेवट हा १७९८ सालाचे प्रतिरूप होता, आणि १७९८ पूर्वी अशी चिन्हे होती, ज्यांनी जाहीर केले की ख्रिस्ताचे पुनरागमन समीप आहे.

“बाबेलच्या भिंतीसमोर कूरशाच्या सैन्याचे आगमन हे यहुद्यांसाठी त्यांच्या बंदिवासातून होणाऱ्या सुटकेचा काळ समीप आला आहे, याचे चिन्ह होते. कूरशाच्या जन्माच्या शंभराहून अधिक वर्षे आधी, दैवी प्रेरणेने त्याचा नामनिर्देश केला होता, आणि बाबेल नगरीला अनपेक्षितपणे जिंकताना तो जे प्रत्यक्ष कार्य करील, तसेच बंदिवासातील लोकांच्या मुक्ततेसाठी मार्ग तयार करील, याची नोंद करून ठेवली होती.” Prophets and Kings, 551.

कुरूश हाही १७९८ पूर्वी झालेल्या चिन्हांचा प्रतीकात्मक प्रकार होता. दारयवेश व कुरूश यांच्या राज्यकारभाराविषयी इतिहासकार बरेचसे अस्पष्ट आहेत, परंतु देवाचे वचन स्पष्ट आहे. मेदो-पारशी साम्राज्याने बाबेलच्या साम्राज्यानंतर स्थान घेतले, आणि मेदो-पारशाचा पहिला राजा दारयवेश होता, जरी त्याचा पुतण्या कुरूश हा तो सेनापती होता ज्याने बाबेल हस्तगत केले, बेलशस्सरच्या शेवटच्या मेजवानीच्या रात्री. कुरूश आणि दारयवेश हे दोघेही सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या समाप्तीच्या काळाचे प्रतीकात्मक प्रकार आहेत; तो काळ १७९८ मधील अंतकाळाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि तो १९८९ मधील अंतकाळाचाही प्रतीकात्मक प्रकार ठरतो.

मोसाच्या इतिहासातील अंतकाळ हा हारून व मोशे यांच्या जन्मांनी चिन्हांकित झाला होता; त्यांच्यामध्ये तीन वर्षांचे अंतर होते. तो इतिहास ख्रिस्ताच्या इतिहासाचे अत्यंत परिपूर्ण प्रतीक होता, आणि त्या इतिहासातील अंतकाळ योहानाच्या जन्माने, आणि त्यानंतर सहा महिन्यांनी त्याचा चुलतभाऊ येशू यांच्या जन्माने चिन्हांकित झाला. अंतकाळाला दोन मार्गचिन्हे आहेत, आणि दारयावेश व कोरेश या दोघांनीही सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाच्या समाप्तीला चिन्हांकित केले, ज्याने एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या बंदिवासाच्या समाप्तीचे प्रतीकत्व दर्शविले. इ.स. १७९८ मध्ये पोपसत्ताधारी पशूस झालेल्या प्राणघातक जखमेनंतर, पुढील वर्षी त्या पशूवर आरूढ होऊन त्याच्यावर राज्य करणाऱ्या त्या व्यक्तीचा मृत्यू झाला. इ.स. १९८९ मध्ये रेगन आणि पहिले बुश हे दोघेही राष्ट्राध्यक्ष होते.

कुरूश शेवटच्या काळाच्या आगमनाची घोषणा करणाऱ्या चिन्हांना दर्शवितो, आणि तो शेवटच्या काळालाही दर्शवितो. तो ज्ञानवृद्धीला दर्शवितो, आणि जेव्हा एक देवदूत उतरतो तेव्हा पहिल्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीलाही तो दर्शवितो; तसेच पायाभरणी करण्यासाठी हाती घेतल्या जाणाऱ्या कार्याला, मंदिर उभारण्याच्या कार्याला, आणि कराराचा दूत अकस्मात आपल्या मंदिरात येतो तेव्हा तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनालाही तो दर्शवितो.

पर्शियाचा राजा कोरेश याच्या राज्याच्या तिसऱ्या वर्षी दानीएलास, ज्याचे नाव बेल्टशस्सर असे ठेविले होते, एक गोष्ट प्रकट झाली; आणि ती गोष्ट सत्य होती, पण नेमलेला काळ दीर्घ होता; आणि त्याने ती गोष्ट समजून घेतली, आणि त्या दृष्टांताचा अर्थ त्याला कळला. त्या दिवसांत मी दानीएल पूर्ण तीन आठवडे शोक करित होतो. मी रुचकर भाकर खाल्ली नाही, माझ्या तोंडात मांस किंवा द्राक्षारस गेला नाही, आणि तीन संपूर्ण आठवडे पूर्ण होईपर्यंत मी स्वतःला मुळीच अभिषेक केला नाही. आणि पहिल्या महिन्याच्या चोवीसाव्या दिवशी, जेव्हा मी हिदैकेल या महान नदीच्या काठी होतो. दानीएल १०:१-४.

सायरस आणि बेल्लेशस्सर यांची प्रतीके शेवटच्या दिवसांतील एका विशिष्ट भविष्यवाणीपर इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. बेल्लेशस्सरचे प्रतीक आपल्याला कळविते की ज्यांचे प्रतिनिधित्व केले जात आहे ते एकशे चव्वेचाळीस हजार आहेत, जे करारबद्ध लोकांची अंतिम पिढी आहेत. त्यांना सायरसने दर्शविलेल्या भविष्यवाणीपर इतिहासात स्थान देण्यात आले आहे; आणि सायरस त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो जो 1798, 1989, आणि 11 सप्टेंबर, 2001, यांपूर्वीचा आहे, कारण सायरस त्या सर्व मार्गचिन्हांचे प्रतिनिधित्व करतो. तो 18 जुलै, 2020, च्या निराशेचे, आणि अगदी संयुक्त राज्यांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याचेही प्रतिनिधित्व करतो. दानिएलच्या शेवटच्या दृष्टांतास भविष्यवाणीच्या दृष्टीने कोठे स्थान दिलेले आहे हे निश्चित करण्याची किल्ली दानिएल काय जाणतो यावरून ठरते.

पहिल्या वचनात दानिएलाला (बेल्टशस्सराला) “वस्तु” आणि “दर्शन” या दोन्हींचे आकलन आहे. “वस्तु” हा “दाबार” हा हिब्रू शब्द आहे, ज्याचा अर्थ “वचन” असा होतो, आणि तो गाब्रिएलने पंचवीसशे वीस वर्षांच्या (“सात वेळा”) “खाझोन” दर्शनाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी वापरलेला आहे. पहिल्या वचनातील “दर्शन”, जे दानिएल समजतो, ते तेवीसशे वर्षांच्या “मारेह” दर्शनास सूचित करते. शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या करारातील लोकांना 1989 मध्ये, अंतकाळी, “सात वेळा” समजल्या नव्हत्या. 11 सप्टेंबर 2001 नंतरपर्यंत त्यांना “सात वेळा” समजल्या नाहीत; म्हणून दानिएल हा 11 सप्टेंबर 2001 नंतर, कुरुशाद्वारे दर्शविलेल्या भविष्यवाणीतील सुधारणेच्या चळवळीच्या काळात असला पाहिजे; कारण अंतिम भविष्यवाणीच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करणारा दानिएल “वस्तु” आणि “दर्शन” या दोन्हींचे आकलन करतो.

दानियेल एकवीस दिवसांच्या शोककाळात असल्याचे ओळखले जाते. त्या शोकाच्या “त्या दिवसांत” दानियेलास त्या “विषयाचे” आकलन झाले, आणि त्याला त्या “दर्शनाचे”ही समज प्राप्त झाले. “विषयाने” दर्शविलेले सत्य शोकाच्या दिवसांत दानियेलास प्रकट झाले. सुधारणा-रेषांमध्ये मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या अगोदरच देवाची प्रजा “शोक करीत” असल्याप्रमाणे दर्शविली आहे. विजयप्रवेशाच्या अगोदर, लाझरासाठी शोक करीत असलेल्या मार्था व मरिया यांच्याद्वारे त्या शोकाचे प्रतिनिधित्व केले आहे. मिलराइट इतिहासातील पहिल्या निराशेनंतर निर्माण झालेल्या खचलेल्या अवस्थेद्वारे, जसे यिर्मयाहने व्यक्त केले, त्याचे चित्रण करण्यात आले होते.

तुझे शब्द मला सापडले, आणि मी ते ग्रहण केले; आणि तुझे वचन माझ्या हृदयाचा आनंद व हर्ष झाले; कारण, हे सेनाधीश परमेश्वरा, मी तुझ्या नावाने ओळखला जातो. मी थट्टा करणाऱ्यांच्या सभेत बसलो नाही, किंवा आनंद मानला नाही; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने भरून टाकले आहेस. माझी वेदना अखंड का आहे, आणि माझी जखम असाध्य का आहे, जी बरी होण्यास नकार देते? तू माझ्यासाठी पूर्णपणे खोटाऱ्यासारखा, आणि आटून जाणाऱ्या पाण्यासारखा होशील काय? यिर्मया १५:१६-१८.

यिर्मया यांनी “आनंद” केला नाही, जसा प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात सदोम आणि इजिप्त येथील नागरिकांनी त्या दोन साक्षीदारांच्या मृत्यूवर केला होता. “आनंद न करणे” म्हणजे शोक करणे होय. बेल्टशस्सरचा शोक हा त्या दोन साक्षीदारांच्या मृत्यूशी संबंधित असलेल्या शोकाची ओळख करून देतो. १८ जुलै २०२० आणि ३ नोव्हेंबर २०२० रोजी, खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगाचे आणि पृथ्वीवरील पशूच्या रिपब्लिकन शिंगांचे ते दोन साक्षीदार सदोम आणि इजिप्तच्या रस्त्यांमध्ये मारले गेले, जिथे आपला प्रभुही कूसावर खिळला गेला होता. जेव्हा आपला प्रभु कूसावर खिळला गेला, तेव्हा त्याच्या शिष्यांनी शोक करण्यास सुरुवात केली. प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात त्या दोन साक्षीदारांचे प्रतिनिधित्व मोशे आणि एलियाह यांच्या रूपाने करण्यात आले होते.

पवित्र शास्त्रांत ख्रिस्ताचा मिखाएल म्हणून पाच ठिकाणी उल्लेख आढळतो—त्यांपैकी तीन दानिएलाच्या पुस्तकात, एक यहुदाच्या पत्रात, आणि आणखी एक प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात. आपण सध्या विचार करीत असलेल्या दहाव्या अध्यायात मिखाएलचा दोनदा उल्लेख आहे—तेराव्या आणि एकविसाव्या वचनांत—आणि नंतर पुन्हा बाराव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनात. प्रकटीकरण बारा, सातव्या वचनात त्याची ओळख दिली आहे. यहुदाच्या पत्रात मिखाएल मोशेचे पुनरुत्थान करणारा म्हणून दर्शविला आहे; आणि प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायात तो त्या साक्षीदारांपैकी एक आहे, जो रस्त्यावर मृत पडलेला आहे.

म्हणून, तुम्हांस हे एकदा माहीत असूनही, मी तुम्हांस पुन्हा स्मरण करून देतो की, प्रभूने लोकांना मिसर देशातून वाचविल्यानंतर, नंतर ज्यांनी विश्वास ठेवला नाही त्यांचा नाश केला. आणि जे देवदूत आपल्या मूळ पदावर स्थिर राहिले नाहीत, तर आपले स्वतःचे निवासस्थान सोडून गेले, त्यांना त्याने मोठ्या दिवसाच्या न्यायापर्यंत अंधकाराखाली सार्वकालिक बेड्यांत राखून ठेविले आहे. जसे सदोम व गमोरा, आणि त्यांच्या सभोवतालची शहरे, त्याच प्रकारे व्यभिचारास स्वतःला अर्पण करून आणि परक्या देहाच्या मागे लागून, अनंत अग्नीच्या सूडभोगाचा अनुभव घेत, उदाहरण म्हणून पुढे ठेविली गेली आहेत. त्याचप्रमाणे हे अपवित्र स्वप्नदर्शीही देह भ्रष्ट करितात, प्रभुत्वाचा तिरस्कार करितात, आणि मानमरातब असणाऱ्यांविषयी अपशब्द बोलितात. तरीही मुख्य देवदूत मिखाएल, जेव्हा मोशेच्या देहाविषयी सैतानाशी वाद करीत होता, तेव्हा त्याच्यावर निंदाजनक दोषारोप

लावण्याचे धैर्य त्याने केले नाही; परंतु तो म्हणाला, प्रभू तुला धिक्कारो. यहुदा ५-९.

यहुदाच्या पुस्तकात, सदोम आणि इजिप्त या दोन्हींच्या संदर्भात—जे प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये मोशे आणि एलियाला ठार मारण्यात येते त्या महान नगराचे प्रतिनिधित्व करतात—मायकलद्वारे दर्शविलेला ख्रिस्त मोशेचे शरीर पुनरुत्थित करतो. प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये मोशे आणि एलिया साडेतीन प्रतीकात्मक दिवस मेलेले होते, आणि बेल्तशस्सराकरिता असलेले शोकाचे दिवस मायकल स्वर्गातून खाली येतो तेव्हा समाप्त होतात. ओळीवर ओळ, दानिएल अध्याय दहा वचने एक ते चार, हा शोककाळ ओळखून देतात, जो दोन साक्षीदारांना मायकलद्वारे पुनरुत्थित केले जाते तेव्हा समाप्त होतो.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“पित्याने मोशे व एलियाला ख्रिस्ताकडे आपले संदेशवाहक म्हणून निवडले, आणि स्वर्गाच्या प्रकाशाने त्याचे गौरव करावे, तसेच त्याच्या येऊ घातलेल्या यातनेविषयी त्याच्याशी संवाद साधावा, कारण ते मनुष्य म्हणून पृथ्वीवर जगले होते; त्यांनी मानवी दुःख व क्लेश अनुभवले होते, आणि येशूच्या पृथ्वीवरील जीवनातील परीक्षेबद्दल ते त्याच्याशी सहानुभूती बाळगू शकत होते. इस्राएलचा संदेश या नात्याने एलियाने ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व केले होते, आणि त्याचे कार्य काही प्रमाणात तारणाऱ्याच्या कार्यासारखे होते. आणि मोशे, इस्राएलचा नेता म्हणून, ख्रिस्ताच्या जागी उभा राहिला होता, त्याच्याशी संवाद साधीत आणि त्याच्या निर्देशांचे अनुसरण करीत होता; म्हणून, देवाच्या सिंहासनाभोवती जमलेल्या सर्व समूहांपैकी, देवपुत्राची सेवा करण्यास हे दोघेच सर्वांत अधिक योग्य होते.”

“इस्राएलच्या संततीच्या अविश्वासामुळे संतप्त झालेल्या मोशेने क्रोधाने खडकावर प्रहार करून त्यांनी मागितलेले पाणी त्यांना पुरविले, तेव्हा त्याने गौरव स्वतःकडे घेतला; कारण त्याचे मन इस्राएलच्या कृतघ्नतेने व हट्टीपणाने इतके व्यापून गेले होते की, देवाने त्याला करावयास आज्ञा दिलेली कृती पार पाडताना त्याने देवाचा मान राखला नाही आणि त्याच्या नावाचे गौरवकरण केले नाही. सर्वशक्तिमानाचा हा हेतु होता की, इस्राएलच्या संततीला वारंवार अरुंद संकटस्थितीत आणावे आणि नंतर त्यांच्या मोठ्या गरजेच्या वेळी आपल्या सामर्थ्याने त्यांची सुटका करावी, जेणेकरून त्यांनी त्यांच्यावरील त्याची विशेष कृपादृष्टी ओळखावी आणि त्याच्या नावाचे गौरव करावे. परंतु मोशेने आपल्या हृदयाच्या नैसर्गिक प्रेरणांना वश होऊन देवास देय असलेला मान स्वतःकडे घेतला, सैतानाच्या अधीन गेला, आणि त्याला प्रतिज्ञात देशात प्रवेश करण्यास मनाई करण्यात आली. मोशे स्थिर राहिला असता, तर प्रभूने त्याला प्रतिज्ञात देशात आणले असते, आणि मग मृत्यू न पाहताच त्याचे स्वर्गात रूपांतर केले असते.”

“मोसाने मृत्यूचा अनुभव घेतला होता; परंतु देवपुत्र स्वर्गातून खाली उतरला आणि त्याच्या देहाला भ्रष्टता येण्यापूर्वीच त्याला पुनरुत्थित केले. जरी सैतानाने मोशेच्या देहाविषयी मिखाएलाशी वाद घातला आणि तो आपली न्याय्य शिकार असल्याचा दावा केला, तरी तो देवपुत्राविरुद्ध विजयी होऊ शकला नाही; आणि पुनरुत्थित व गौरवित देह धारण केलेला मोशे स्वर्गाच्या दरबारात नेला गेला, आणि आता तो त्या सन्मानित दोघांपैकी एक झाला होता, ज्यांना पित्याने आपल्या पुत्राची सेवा करण्यासाठी नियुक्त केले होते.”

“झोपेने इतके पराभूत होऊ देऊन, शिष्यांनी स्वर्गीय दूत आणि गौरवप्राप्त तारणारा यांच्यातील संभाषण गमावले होते. परंतु जेव्हा ते अचानक गाढ निद्रेतून जागे होतात आणि आपल्या समोरचे ते उदात्त दर्शन पाहतात, तेव्हा ते हर्षोल्लास व भयमिश्रित आदराने परिपूर्ण होतात. आपल्या प्रिय गुरूचे ते तेजस्वी रूप पाहताना, त्यांना आपल्या डोळ्यांवर हात ठेवावे लागतात; अन्यथा त्याच्या व्यक्तिमत्त्वावर परिधान झालेल्या, आणि सूर्याच्या किरणांसारखे प्रकाशकिरण उत्सर्जित करणाऱ्या त्या अवर्णनीय तेजाचा ते सहन करू शकत नाहीत. अल्पकाळासाठी शिष्य आपल्या प्रभूला आपल्या डोळ्यांसमोर गौरवप्राप्त व उन्नत झालेला पाहतात, आणि ज्यांना ते देवाचे कृपापात्र मानतात अशा त्या तेजस्वी अस्तित्वांकडून त्याचा सन्मान होताना पाहतात.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.